

3) Artykuł 17 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/95

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by wnioskodawca został pozbawiony możliwości otrzymania ochrony uzupełniającej zgodnie z tym przepisem na podstawie wyroku skazującego wydanego już przez właściwe organy, w sytuacji gdy organy te przyznały temu wnioskodawcy, w wyniku wcześniejszego postępowania, status uchodźcy, który został następnie cofnięty.

(¹) Dz.U. C 228 z dnia 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria – Hiszpania) – Zulima/Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

(Sprawa C-215/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu odnawialnego – Nieuczciwy charakter warunku dotyczącego stopy odsetek stanowiących wynagrodzenie – Powództwo wniesione przez konsumenta mające na celu stwierdzenie nieważności tej umowy – Pozasądowe zaspokojenie roszczeń konsumenta – Koszty ponoszone przez wspomnianego konsumenta – Zasada skuteczności – Uregulowanie krajowe mogące zniechęcać tego konsumenta do skorzystania z praw przyznanych przez dyrektywę 93/13/EWG]

(2022/C 424/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zulima

Strona pozwana: Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w świetle zasady skuteczności,

należy interpretować w ten sposób, że

nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego w ramach postępowania sądowego dotyczącego stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umowy między przedsiębiorcą a konsumentem, w przypadku zaspokojenia roszczeń konsumenta na drodze pozasądowej, odnośny konsument powinien ponieść swoje koszty, z zastrzeżeniem, że sąd, przed którym toczy się postępowanie, zobowiązany jest do oceny kwestii istnienia złej wiary danego przedsiębiorcy i w odpowiednim przypadku do obciążenia owego przedsiębiorcy kosztami postępowania sądowego, do których poniesienia ów konsument został zmuszony w celu dochodzenia praw przyznanych mu przez dyrektywę 93/13.

(¹) Dz.U. C 320 z 9.8.2021.